

Παρακλητικός Κανών εις την Αγίαν και Υπέρτιμον Ζώνην της Υπεραγίας Θεοτόκου

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως ἀρχόμεθα ἀναγινώσκοντες τον ΡΜΒ' (142) Ψαλμόν.

Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ Σου, εἰσάκουσον μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου Σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν Σου, πᾶς ζῶν. Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου. Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς, ὡς νεκροῦς αἰῶνος καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμέ τό πνεῦμα μου, ἐν ἐμοί ἐταράχθη ἡ καρδίᾳ μου. Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις Σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν Σου ἐμελέτων. Διεπέτασα πρὸς Σέ τὰς χεῖρας μου, ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρος Σοι. Ταχύ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τό πνεῦμα μου. Μὴ ἀποστρέψῃς τό πρόσωπόν Σου ἀπ' ἐμοῦ καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον. Ἀκουστὸν ποιήσόν μου τό πρῶν τό ἔλεός Σου, ὅτι ἐπὶ Σοί ἤλπισα. Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδόν ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς Σέ ἦρα τὴν ψυχὴν μου. Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς Σέ κατέφυγον, δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τό θέλημά Σου, ὅτι Σὺ εἶ ὁ Θεός μου. Τό Πνεῦμα Σου τό ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῆ εὐθείᾳ, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου, Κύριε, ζήσεις με. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου καὶ ἐν τῷ ἔλεει Σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου. Καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλος Σου εἰμί.

Καὶ εὐθύς ψάλλεται τετράκις ἕξ' ὑπαμοιβῆς, μετὰ τῶν οἰκείων στίχων:

Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στίχος α΄. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, καί ἐπικαλεῖσθε τό ὄνομα τό ἅγιον αὐτοῦ.
Θεός Κύριος καί ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχ. β΄. Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με καί τό ὄνοματι Κυρίου ἡμυνάμην αὐτούς.
Θεός Κύριος καί ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχ. γ΄. Παρά Κυρίου ἐγένετο αὕτη καί ἔστι θαυμαστή ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.
Θεός Κύριος καί ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

εἶτα τά Τροπάρια.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ σταυρῷ.

Τῆς Θεοτόκου τῆ Σορῶ νῦν προσδράμωμεν, τῆς πανεντίμου Αὐτῆς Ζώνης σύν δάκρυσιν, ἀπό βαθέων κράζοντες ἐκ μέσου ψυχῆς· Ζώνη πανακήρατε, τῆς Μητρός τοῦ Κυρίου, λύτρωσαι τούς δούλους σου, πάσης νόσου καί βλάβης, καί λοιμοῦ θανάτου ἀπειλῆς· εἰς σέ γάρ πᾶσαν, ἐλπίδα ἡμῶν ἀνεθέμεθα.

Δόξα. Τό αὐτό. Καί νῦν. Ὅμοιον.

Ἄρωματίζουσαν πηγὴν Σε γινώσκομεν, καί τῆ Σορῶ Σου προσπελάζοντες λέγομεν, ἐν μετανοίᾳ κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς· Δέσποινα ἀπάλλαξον, δυσωδίας πταισμάτων, μῦρον τό ἀκένωτον, ἀναβλύζουσα πᾶσι, τοῖς ὀχετοῖς Ἄγνη τῆς Σῆς Σοροῦ, ἐν ἧ ἡ Ζώνη ἡ Σῆ τεθησαύριται.

Ὁ Ν΄ (50) Ψαλμός.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τό μέγα ἔλεός Σου καί κατὰ τό πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου, ἐξάλειψον τό ἀνόμημά μου. Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καί ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω καί ἡ ἀμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός. Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον καί τό πονηρόν ἐνώπιόν Σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις Σου καί νικήσης ἐν τῷ κρίνεσθαί Σε. Ἴδου γάρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην καί ἐν ἀμαρτίαις ἐκίσθησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἴδου γάρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καί τὰ κρύφια τῆς σοφίας Σου ἐδήλωσάς μοι. Ῥαντιεῖς με ὑσώπῳ καί καθαρισθήσομαι, πλυνεῖς με καί ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καί εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα. Ἀπόστρεψον τό πρόσωπόν Σου ἀπὸ τῶν ἀμαρτιῶν μου καί πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν καθάραν κτίσον ἐν ἐμοί ὁ Θεός καί πνεῦμα εὐθές ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου Σου καί τό Πνεῦμα Σου τό Ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ’ ἐμοῦ. Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Σου καί πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριξόν με. Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς Σου καί ἀσεβεῖς ἐπὶ σέ ἐπιστρέψουσιν. Ῥῦσαι με ἐξ αἱμάτων ὁ Θεός, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου,

ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσα μου τὴν δικαιοσύνην Σου. Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις καὶ τό στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν Σου. Ὅτι, εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν, ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεός οὐκ ἐξουδενώσει. Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ Σου τὴν Σιών καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ. Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα. Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τό θυσιαστήριόν Σου μόσχους.

Εἶτα ὁ Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

Ζώνης με σεπτῆς δυνάμει σῶσον Κόρη· Ἰωσήφ.

Ῥοδή α´. Ἦχος πλ. δ´. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Ζώνης μοι θείας καὶ σεπτῆς Σου Πάναγνε, ἐφιεμένω ὑμνεῖν, τά θεῖα πελάγη, τῶν θαυμάτων ἄνωθεν, χάριν δώης τῷ δούλῳ Σου, καὶ ἀχρείῳ ἰκέτη, πυρός ὑπέκαυμα πέλοντι, ταῖς ἐξ ἰοβόλου κακώσεσιν.

Ὡς ὑπερτέρα τῶν Ἀγγέλων πέλουσα, Παρθενομήτορ Ἀγνή, καὶ οὐρανός θεῖος, μόνη ἐχρημάτισας, τοῦ οὐρανοῦ τανύσαντος, οὕτω Ζώνην Σου θεῖαν, κατέλιπες ἀδιάφθορον, καὶ πηγὴν χαρίτων τοῖς δούλοις Σου.

Νειλῶα ρεῖθρα ἐξ αὐτῆς ἀρδεύονται, οἱ προσιόντες πιστῶς, νοσημάτων λύσιν, καὶ πταισμάτων ἄφεσιν, οἱ πιστοὶ ἐφαπτόμενοι, τῆς Σοροῦ τῆς ἀγίας, ἐν ἧ σεπτῶς ἀποτίθεται, Ζώνη, τῶν πιστῶν καταφύγιον.

Ἢ τὸν Δεσπότην τοῦ παντός πανέντιμε, Ζώνη τῆς μόνης Ἀγνῆς, ἐν κοιλίᾳ ὄντα, βρέφος περιστείλασα, καὶ χάριν τῶν ἰάσεων, παρ' Αὐτοῦ δεξαμένη, νέμοις πλουσίως τοῖς δούλοις Σου, τὴν τῶν αἰτημάτων ἐκπλήρωσιν.

Ῥοδή γ´. Οὐρανίας ἀψίδος.

Σωτηρίας λιμένα, τῶν ψυχικῶν Δέσποινα, καὶ σωματικῶν ἀλγηδόνων, Σέ ἐπιγράφομεν, πάντες οἱ δούλοις Σου, καὶ τῇ Σορῷ τῇ ἀγία, Ζώνης προσπελάζοντες, ἀγιαζόμεθα.

Μολυσμάτων παντοίων, καὶ λοιμικῆς θλίψεως, πάσης συμφορᾶς καὶ κινδύνων, ῥῦσαι τοὺς δούλους Σου, τοὺς σοὶ προστρέχοντας, καὶ αἰτουμένοις ἐν πίστει, τὴν θερμὴν ἀντίληψιν, Κόρη, τῆς Ζώνης Σου.

Ἐλεήμων ὑπάρχεις, καὶ συμπαθῆς Ἄχραντε, ὡς τὸν Ἐλεήμονα κόσμου ἀποκηύσασα, δυνάμει Ζώνης Σου, χειμαζομένους σοὺς δούλους, ἀσθενείας

λαίλαπι, πικρῶ ἀπάλλαξον.

Συνεργόν τόν τεχθέντα, ἐκ Σῆς γαστρός Ἄχραντε, τόν τάς ἀσθενείας τοῦ κόσμου, πάσας ἰώμενον, κατέχεις ὅλον ἐν Σοί, νόσων δυνάμει Σῆς Ζώνης, χαλεπῶν ἀπάλλαξον, Σούς δούλους, Ἄχραντε.

Διάσωσον, ἀπό κινδύνων τούς δούλους Σου Θεοτόκε, τῇ τῆς παντίμου Σου Ζώνης δυνάμει καί χάριτι· ἐν αὐτῇ γάρ καταφεύγομεν ἐν ἀνάγκαις.

Ἄχραντε, ἡ διά λόγου τόν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικήν παρρησίαν.

Αἴτησις καὶ τὸ Κάθισμα.

Ἦχος β´. Πρεσβεία θερμή.

Τὴν Ζώνην τὴν Σὴν, κεκτήμεθα ὡς Δέσποινα, φρουρόν ἀρρωγόν, ἐν πάσαις περιστάσεσι, τῇ Σορῶ αὐτῆς προστρέχοντες ἀεὶ καί πίστει κράζοντες, ἐκ τῶν κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, δυνάμει αὐτῆς, ἰσχύει καί χάριτι.

ᾠδὴ δ´. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ἐφ' ἡμῖν νῦν σκιά θανάτου ἐκύκλωσε, καί τοῦ Ἄδου πύλας προσεγγίσαμεν, ἀλλὰ Σὺ Μήτηρ ὡς ἀγαθή, χάριτι Σῆς Ζώνης θαυμάστωσον τὰ ἐλέη Σου, καί σῶσον τούς ἐν πίστει ἀδιστάκτω βοῶντας· τῇ δυνάμει Σου δόξα Πανάχραντε.

Πόνους δεινοῖς, καί ἀμετρήτοις βαλλόμενοι, τῇ τιμίᾳ Ζώνῃ Σου προσπίπτομεν, τῇ ἀκηράτῳ Μητὲρ Ἀγνή, μεθ' ἧς διεζώσω, τό πανακήρατον σῶμα Σου, διό τὴν καταγίδα, τῆς δεινῆς ἀρρωστίας, καί τὰ ἄλγη ἐξίασον Δέσποινα.

Τίς ἐξειπεῖν δύναται τὰ μεγαλεῖα σου, καί σημεῖα, Ζώνη παρακήρατε, τοῖς προσιοῦσί σοι εὐλαβῶς, καί ἐφαπτομένοις, παρέχεις ὡς ἀδιάφθορος· ὅθεν παντοίας λύμης, ἐπηρείας τε πάσης, τῇ δυνάμει σου ῥῦσαι τούς δούλους σου.

Ἡ τόν Θεόν ἔνδον κοιλίας ὑπάρχοντα, Θεοτόκου ἄνθρωπον γενόμενον, καί μή λιπόντα τούς πατρικούς, κόλπους σεπτῆ Ζώνῃ, θεοπρεπῶς περιστείλασα, τὴν χάριν ἐκομίσω, ἐξ Αὐτοῦ ἰαμάτων, ἣν ἀφθόνως βραβεύεις τοῖς χρήζουσιν.

ᾠδὴ ε´. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Συνεπάγησαν βέλη, τὰ τῆς ἀσθενείας μου ἄμετρα παταίσαντα, καί εἰς βυθόν Ἄδου, τόν πανάθλιον συνωθοῦσί με, ἀλλ' οἰκτείρησόν με, ἐλέους οὔσα ἡ Μήτηρ, τῇ δυνάμει τῆς Ζώνης Σου, Ἄχραντε.

Δέχου νῦν τῶν Σῶν δούλων, τάς δεήσεις Πάναγνε τῶν προσφυγόντων Σοι, καί ἐξαιτουμένων, τήν ἀντίληψιν τῆς προστασίας Σου, οἴκτειρον οὖν τούτους, ὡς συμπαθῆς καί ἐλεήμων, καί ἐκ πάσης κακώσεως λύτρωσαι.

Ὑπό νύκτα τοῦ βίου, θύελλα κατέλαβε πάσης στενώσεως, καί ἐσκότασέ με, ἀσθενείας Παρθένε σκοτόμαινα, ἀλλ' ἀνάτειλόν μοι, ἀναψυχῆς ἄδυτον φέγγος, τῆς Σῆς Ζώνης δυνάμει καί χάριτι.

Νῦν ἐφ' ἡμῖν Κόρη, καταιγίδες φέρονται τῶν περιστάσεων, ἡμᾶς συγκαλύψαι, τῇ δικαίᾳ ὀργῇ κατεπείγονται· ἀλλά μή παρίδης, δεινῶς ἡμᾶς χειμαζομένους, τῇ δυνάμει Σῆς Ζώνης ἐλπίζοντας.

Ῥδῆ στ'. Ἰλάσθητί μοι, Σωτήρ.

Ἄμαρτιῶν νῦν ἡμᾶς, ζάλαι πικρῶς καταιγίζουσι, καί λοιμικῆς συμφορᾶς, χειμάζουσι κύματα, Ζώνη πανακήρατε ἔκχεον σὴν χάριν, ἐφ' ἡμῖν τοῖς ἀμαρτάνουσι.

Μαρία Μῆτερ Θεοῦ, τό καθαρὸν ἐνδιαίτημα, καθάρισον τούς πιστούς, ἐκ νόσων καί θλίψεων, καί τῆς συνεχούσης νῦν, ἀσθενείας ῥῦσαι, τῇ Σῇ Ζώνη καταφεύγοντας.

Εἰς πέλαγος ἀχανές, ἀσθενειῶν περικείμεθα, τό πέλαγος δέ τοῦ Σοῦ, αἰτούμεθα Δέσποινα, ἐλέους οἱ τάλαινες, ἵνα ἀναγάγῃς ἐκ βυθοῦ τοῦ τῆς κακώσεως.

Ἰλάσθητι, Ἀγαθή, τοῖς δούλοις Σου κακῶς πάσχουσι, ἐκ νόσου ὀδυνηρᾶς, καί σφοδρᾶς φλογώσεως, κραταιᾷ δυνάμει δέ, τῆς Σῆς Ζώνης δίδου, τήν ὑγείαν Μητροπάρθενε.

Διάσωσον, ἀπό κινδύνων τούς δούλους Σου Θεοτόκε, τῇ τῆς παντίμου Σου Ζώνης δυνάμει καί χάριτι· ἐν αὐτῇ γάρ καταφεύγομεν ἐν ἀνάγκαις.

Ἄχραντε, ἡ διὰ λόγου τόν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρῤῥησίαν.

Αἴτησις καὶ τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος β'. Προστασία τῶν Χριστιανῶν.

Προστασίαν ἐν συμφοραῖς Σέ κεκτήμεθα, καί μεσῖτιν πρὸς Σόν Υἱόν προβαλλόμεθα, οἱ ταπεινοὶ ἰκέται Σου Μῆτερ Θεοῦ, καί νῦν πρόφθασον ὡς συμπαθῆς, εἰς τήν βοήθειαν ἡμῶν, τῇ τῆς Ζώνης Σου χάριτι· τάχυνον εἰς πρεσβείαν, καί ῥῦσαι πάσης ἀνάγκης, ἵνα ὑμῶμεν ἀεὶ, τά θεῖα μεγαλεῖα Σου.

Προκείμενον.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός Σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Στ. Το πρόσωπόν Σου λιτανεύσουσι οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (Κεφ. α΄ 39-49, 56).

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἀναστᾶσα Μαριάμ, ἐπορεύθη μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν Ὀρεινήν, εἰς πόλιν Ἰούδα καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον Ζαχαρίου καὶ ἠσπάσατο τὴν Ἐλισάβετ. Καὶ ἐγένετο ὡς ἤκουσεν ἡ Ἐλισάβετ τὸν ἀσπασμὸν τῆς Μαρίας, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς. Καὶ ἐπλήσθη Πνεύματος Ἁγίου ἡ Ἐλισάβετ καὶ ἀνεφώνησε φωνῇ μεγάλη καὶ εἶπεν· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου. Καὶ πόθεν μοι τοῦτο, ἵνα ἔλθῃ ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου μου πρὸς με; Ἴδου γάρ, ὡς ἐγένετο ἡ φωνὴ τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τὰ ὦτά μου, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν ἀγαλλιάσει ἐν τῇ κοιλίᾳ μου. Καὶ μακαρία ἡ πιστεύσασα ὅτι ἔσται τελείωσις τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρὰ Κυρίου. Καὶ εἶπε Μαριάμ· μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρί μου· ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης Αὐτοῦ. Ἴδου γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί· ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ Δυνατός καὶ ἅγιον τὸ ὄνομά Αὐτοῦ. Ἐμεινε δὲ Μαριάμ σὺν αὐτῇ, ὡσεὶ μῆνας τρεῖς καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς.

Δόξα.

Τῇ τῆς πανσέπτου Ζώνης, Παντάνασσα δυνάμει, σῶζε τοὺς Σούς οἰκέτας, ἀπὸ παντοίας βλάβης.

Καὶ νῦν.

Χάριτι καὶ δυνάμει, τῆς Ζώνης Σου Παρθένε, ἐκ πάσης ἐπηρείας, ἀπάλλαξον Σούς δούλους.

Στιχ. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ζώνη πανακήρατε, τῆς Παναγίας Παρθένου, σεπτῆ, ἀδιάφθορε, καὶ σειρὰ οὐράνιε, τῶν τιμώντων σε, ἡ τὸν Θεὸν Λόγον, ἐν κοιλίᾳ ὄντα, ἐνειλήσασα σαρκούμενον, ἐξ Οὗ τὴν ἄφθονον, χάριν ἐκομίσω παρέχουσα, τοῖς πάντοθεν προστρέχουσα, καὶ παραμυθίαν λαμβάνουσιν, ἐκ τῆς ἀκενώτου, πηγῆς σου τῶν θαυμάτων δωρεάν, ἥπερ πηγάζεις ἐκάστοτε, τοῖς προσκαλουμένοις σε.

Ῥδὴ ζ΄. Παῖδες Ἑβραίων.

Στήσον τῶν σάλων τῶν κυμάτων, καί κατεύνασον τήν ζάλην τῶν ἀμέτρων, συμφορῶν καί δεινῶν, ἡμῖν ἐπαναστάσεων, τῶν πεποιθότων Δέσποινα, τῆ δυνάμει τῆς Σῆς Ζώνης.

Ὡσπερ ποτέ αἰμορροοῦσα, ἀψαμένη πιστῶς, κρασπέδων τοῦ Υἱοῦ Σου, κατεξήρανε δεινήν, πληγῆς ῥύσιν αἱμάτων, οὕτω πιστῶς οἱ ψαύοντες, Ζώνης Σῆς παθῶν λυτροῦνται.

Σῶσον Ἀγνή παντοίας λώβης, καί κακώσεως, καί πάσης ἐπηρείας, τόν προστρέχοντα νῦν, λαόν Σου μετά πόθου, σορῶ τῆς θείας Ζώνης Σου, καί τήν χάριν ἐξαιτοῦντα.

Ὅλην μου πᾶσαν ἐλπίδα, ἀναθέμενον πρός Σέ τήν Θεοτόκον, μή παρίδης με νῦν, εἰς βάθη ἀπωλείας, περιπεσόντα Δέσποινα, ἀλλ' ἀνάστησον καί σῶσον.

Νόσων παντοίων καί κινδύνων, ἐλευθέρωσον Μητρόθεε Σούς δούλους, τούς αἰτοῦντας θερμῶς, χάριν Σῆς θείας Ζώνης, καί τάς αἰτήσεις πλήρωσον, ἵνα πόθῳ Σε ὑμνοῦμεν.

Ῥδὴ ἡ'. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Κόσμος καθάπερ ἅγιος ἢ Σορός ἀναδέδεικται, Ζώνης τῆς παντίμου, τῆς ἀγνῆς Θεόπαιδος, πηγὴ τε ἀνέκλειπτος, τῶν ἰαμάτων πᾶσι πιστοῖς, τοῖς μετ'εὐλαβείας, ἐν αὐτῇ προσιοῦσιν, ἐξ ἧς ἄφθονα ῥεῖθρα προχέουσι ζακόρως, τοῖς πίστει προσκυνοῦσιν αὐτήν εἰς τούς αἰῶνας.

Ὁδυνηρῶς στενάζομεν ἀπό κλίνης κακώσεων, καί ἀπό παντοίας νόσου πιεζόμενοι, πρός Σέ τήν Πανάμωμον, τά τῆς καρδίας ὄμματα, ὅλως ἐπασχολοῦντες, θεραπείαν αἰτοῦμεν, δυνάμει τῆς Σῆς Ζώνης, ἣν ἐκ πόθου τιμῶμεν, καί καταλιπαροῦμεν πιστῶς εἰς τούς αἰῶνας.

Ῥᾶνον Σεμνή τήν χάριν Σου, τοῖς δεινῶς ἤδη πάσχουσι, καί κακουχομένοις ὑπό τοῦ ἀλάστορος, δυνάμει τῆς Ζώνης Σου, τῆς πανολβίου καί χρυσαυγοῦς· καί ἔγειρον ἐκ τάφου ἀπογνώσεως ψάλλειν· οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τούς αἰῶνας.

Ἡ κραταιὰ βοήθεια, καί ἐτοιμὴ ἀντίληψις, τῶν ἀπηλπισμένων, ἐλπίς ἀκαταίσχυντε, ἐπίσκεψαι κάμνοντας, ὀδυνηρῶς τούς δούλους Σου, κούφισον τό βάρος, τῆς δεινῆς ῥαθυμίας, ἀπέλασον τήν νόσον, τῆς λοιμώδους ἀνάγκης, δυνάμει τῆς Σῆς Ζώνης, Παρθένε Θεοτόκε.

Ὡδή θ´. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ἴδού τῶν ἱαμάτων ὁ θησαυρός, καὶ θαυμάτων τό ἄπειρον πέλαγος, δεῦτε πιστοί, πόθῳ ἐξαντλήσατε ἐξ αὐτῆς, τῆς ἀκενώτου χάριτος, ῥῶσιν, εὐλογίαν, ἁγιασμόν, ἐν ἧ πᾶς ὁ προσφεύγων, ἐκ πίστεως εὐρίσκει, τῶν αἰτημάτων δόσιν ἄμισθον.

Ὡραίως διεζώσω παναληθῶς, τὴν τό γένος ἡμῶν ὠραίσασαν μόνην Ἄγνην, τὴν ὑψηλοτέραν τῶν οὐρανῶν, τὴν τόν Θεόν χωρήσασαν, ὄντα ἐν κοιλίᾳ σωματικῶς, ἐξ Οὗ τὴν ἀφθονίαν, τῆς χάριτος ἐδέξω, τῶν ἱαμάτων, Ζώνη ἄφθορε.

Σημείων καὶ τεράτων ὠκεανόν, ἀνεδείξω τὴν Ζώνην Σου Ἄφθορε, δι´ ἧς ἡμῖν, τοῖς διακειμένοις ὀδυνηρῶς, καὶ θλιβομένοις πάντοθεν, ἐκ τῶν ἀμετρήτων ἁμαρτιῶν, τὴν ἴασιν παράσχους, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, ὅπως σωθέντες Σέ γεραίρωμεν.

Ἡ Ζώνη Σου ἡ θεία καὶ φεραυγής, ἀπαστράπτει βολὰς Θεονύμφευτε, τῶν ὑπέρ νοῦν, ὄντως καὶ θαυμάτων ὑπερφυῶν, τοῖς προσιοῦσι πάντοτε, πόθῳ καὶ καρδίᾳ εἰλικρινεῖ, δι´ ἧς καὶ νῦν τόν σάλον, πράϋνον Θεοτόκε, τῆς συνεχούσης ἡμᾶς θλίψεως.

Φιλίας με δολίας τοῦ πονηροῦ, καὶ παθῶν ψυχοφθόρων ἀπάλλαξον, τόν ἐπὶ Σοί, πᾶσαν τὴν ἐλπίδα ὡς κραταιᾶ, Παρθένε ἀνατείνοντα, καὶ προσφεύγοντα ὅλη ψυχῇ, καὶ πόθῳ καὶ καρδίᾳ, τὴν ἄμεσον αἰτοῦντα, τῶν ἐπταισμένων ἦν μοι δώρησαι.

Ἄξιον ἔστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν Σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ· τὴν ἀδιαφθόρως Θεόν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον Σέ μεγαλύνομεν.

Καὶ τὰ παρόντα μεγαλυνάρια,

Ζώνη πολυτίμητε τῆς Ἄγνης, πηγὴ τῶν θαυμάτων, καὶ χαρίτων ὁ θησαυρός, σῶσον τοὺς σούς δούλους, ἀπὸ παντοίας βλάβης, ὡς τῆς ζωῆς τό σκεῦος, σύ περιζώσασα.

Ζώνη πανακήρατε τῆς Ἄγνης, καὶ Μητρός τοῦ Λόγου, τοῦ Θεοῦ μου παναληθῶς, ῥῦσαι πάσης λώβης καὶ ψυχοφθόρου πάθους, πάντας τοὺς ἐν ἀναγκαῖς, εἰς σέ προστρέχοντας.

Σκέπην καί κραταίωμα τοῖς πιστοῖς, φύλακα καί ῥύστην, τοῖς τιμῶσι πανευλαβῶς, καί μετά ζεούσης, καρδίας προσκυνοῦσι, τήν πάντιμόν Σου Ζώνην, Παρθένε δέδωκας.

Θρόνος ὡσπερ ἅγιος ἡ Σορός, ἔνδον ἐν ἀδύτοις, κατατίθεται ἱεροῖς, Ζώνην ἔνδον σχοῦσα, τῆς μόνης Θεοτόκου, ἐξ ἧς οἱ προσιόντες, ῥῶσιν ἀρύονται.

Λύσιν μοι βραβεῦσαι τῶν δυσχερῶν, καί ἀρίστου κτήσιν, πανακήρατε τοῦ Θεοῦ, Ζώνη Μητρός Λόγου, δέομαι τῷ σῶ δούλῳ, ἐπικαλουμένῳ τήν σὴν ἀντίληψιν.

Δέσποινα καί Μήτηρ τοῦ Λυτρωτοῦ, Σάς ἀχράντας χειῖρας, αἷς ἐβάστασας τόν Θεόν, ἄρον πρός Υἱόν Σου, χάριτι καί δυνάμει, τῆς Ζώνης Σου τῆς θείας, τοῦ οἰκτιρῆσαι ἡμᾶς.

Στέφανον ὑπέρλαμπρον ἡ σεπτή, πιστῶν Ἐκκλησία, περιέθετο εὐαγῶς, τήν θείαν Σου Ζώνην, Παντάνασσα Παρθένε, δι' ἧς τροποῦται πάντα, ἐχθρῶν φρυάγματα.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες μετά τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τό σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸ Τρισάγιον

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. (Τρίς).

Δόξα Πατρί, καί Υἱῷ, καί ἁγίῳ Πνεύματι,

καί νῦν, καί ἀεί, καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς· Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῶν· Ἅγιε, ἐπίσκεψαι καί ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον.

Δόξα Πατρί...

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τό ὄνομά σου· ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· γενηθήτω τό θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καί ἐπί τῆς γῆς. Τόν ἄρτον ἡμῶν τόν ἐπιούσιον δός ἡμῖν σήμερον· καί ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καί ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· καί μή εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλά ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπό τοῦ πονηροῦ.

Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καί ἡ δύναμις καί ἡ δόξα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί

τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καί ἀεί καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

καί τά Τροπάρια ταῦτα. Ἦχος πλ. β´.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, πάσης γάρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην Σοι τήν ἰκεσίαν, ὡς Δεσπότη, οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα.

Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπί Σοί γάρ πεποιθήσαμεν. Μή ὀργισθῆς ἡμῖν σφόδρα, μηδέ μνησθῆς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν. Ἄλλ' ἐπίβλεψον καί νῦν ὡς εὐσπλαχνος καί λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Σὺ γάρ εἶ Θεός ἡμῶν καί ἡμεῖς λαός Σου, πάντες ἔργα χειρῶν Σου καί τό ὄνομά Σου ἐπικεκλήμεθα.

Καί νῦν.

Τῆς εὐσπλαχνίας τήν πύλην ἀνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐλπίζοντες εἰς Σέ μή ἀστοχήσομεν, ῥυσθείημεν διά Σοῦ τῶν περιστάσεων· Σὺ γάρ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Ἐκτενῆς καὶ Ἀπόλυσις, μεθ' ἣν ψάλλομεν τα ἐξῆς

Ἦχος β´. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Πάντας ἡμᾶς οἴκτειρον, Ἄγνη, τούς τήν Σήν ἀκήρατον Ζώνην, προσπτυσσομένους πιστῶς, καί τήν Σήν ἀντίληψιν ἐπιζητοῦντας θερμῶς, καί τῶν νόσων τήν κάκωσιν, ἐκποδῶν ποιοῦσα, σκέπε καί περίσωζε, ἐξ ἐπηρείας ἐχθρῶν, ῥῦσαι καί φθορᾶς καί κινδύνων, καί ἐπιτυχεῖν τοῦ Υἱοῦ Σου, Βασιλείας, Κόρη, καταξίωσον.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων Σου, καί λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς Σέ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην Σου.

Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἀμήν.